

Voorwoord.

Als werken je hobby is hoef je nooit meer te werken.

Als werken je hobby is, hoef je nooit meer te werken. Maar wat als je werk uiteindelijk je leven gaat beheersen en je steeds meer dingen om je heen uit het oog verliest? Wat als je merkt dat je huwelijk misschien niet zo sterk meer is en dat het nu lijdt onder je toewijding aan je werk? Wat als je dan ook nog vlucht in een hobby, die de laatste vrije uren helemaal opslokt? Je werk en je hobby die je leven overnemen totdat...

Op 4 januari 2022, het begin van een nieuw jaar waarin succes centraal zou staan, was de sfeer op kantoor goed. Iedereen was opgewekt en vol goede moed. Maar toen gebeurde er iets...

Wat precies? Ik weet het niet meer. Het enige wat ik weet, is dat het voelde alsof alle stoppen doorsloegen. Ik pakte mijn tas in en vertrok. Van kantoor, van huis, van alles.

De jaren van hard werken hadden hun tol geëist. Alle eerdere signalen die ik had

genegeerd, kwamen nu samen in een punt waarvan ik altijd dacht dat het voor mij niet bestond: een burn-out. Het voelde alsof ik mezelf kwijt was ik wist niet meer waar ik moest beginnen om mezelf terug te vinden. Ik had geen idee wat me overkwam en voelde me alsof ik er helemaal alleen voor stond. De controle over mijn leven leek volledig verdwenen. Gelukkig waren er geweldige mensen om me heen: mijn kinderen, mijn compagnons, vrienden, familie. Ze hielpen me stap voor stap om weer adem te halen, om stil te staan en om opnieuw te beginnen.

2022 werd het jaar van veranderingen, van een nieuw begin en van een sluimerende wens die eindelijk vorm kreeg in een plan. Een plan gericht op 2024: de start van mijn reis over de S:t Olavsleden, een tocht die mij voorgoed zou veranderen. Op een positieve manier en veel meer dan ik had kunnen voorzien.

Dit plan was niet zomaar uit de lucht komen vallen. Ik had al jaren de wens om een lange afstandswandeling te maken. De Camino trok mij niet echt, de warmte en drukte is niet echt iets voor mij.

Doordat we als compagnons de tijd namen om naar onszelf en naar elkaar te kijken kreeg ik de ruimte om mijn wens om te zetten. Om ons heen zagen we mensen ziek worden of zelfs overlijden, leeftijdsgenoten en soms nog jonger. Dat bracht ons tot een belangrijk besef: ook wij zijn niet onsterfelijk. We konden wel doorwerken en ploeteren, ons vastklampen aan de gedachte dat we na ons pensioen eindelijk onze dromen waar zouden maken. Maar wat als we die kans nooit zouden krijgen? Samen besloten we om het anders te doen. We gunden elkaar de ruimte om nú te genieten, om nú onze dromen waar te maken. En zo ontstond het idee om elkaar om de beurt drie maanden sabbatical te geven. Voor mij werd dit een unieke kans om mijn droom om te zetten in concrete plannen.

Hoe mooi kan het leven zijn als je de tijd krijgt om te reflecteren en te groeien? Mijn reis over de S:t Olavsleden werd een reis die verder ging dan kilometers wandelen. Het was een reis naar binnen, naar mezelf. Ik leerde niet alleen de kracht van stilte en eenvoud kennen, maar ook de waarde van het loslaten. Wat ik onderweg ontdekte, is dat het niet erg is om even stil te staan.

Sterker nog, soms is het de enige manier om vooruit te komen.

Ik wil iedereen die heeft meegeholpen en meegedacht bij de voorbereidingen voor mijn tocht heel erg bedanken voor alle tips en adviezen. Om niemand over het hoofd te zien, zal ik geen namen noemen, maar weet dat ik jullie allemaal ontzettend dankbaar ben. Jullie hulp en steun maakten deze ervaring onvergetelijk.

Nu ik terugkijk, realiseer ik me dat deze tocht niet alleen een cadeau voor mezelf was, maar ook een cadeau voor mijn toekomst. Het heeft me geleerd hoe belangrijk het is om soms even alles los te laten, om tijd te nemen om echt te leven en om mijn energie en passie opnieuw te ontdekken. En hoewel ik niet weet wat de toekomst brengt, weet ik één ding zeker: ik ben klaar voor wat komt.

Dit wil ik zeker nog eens meemaken, als mijn lichaam en mijn leven dat toelaten.